
Μια άλλη ματιά στην «Ογδοη μέρα»

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, Παρασκευή 18 Οκτωβρίου 1996, Της Βίκυς Θεοδωροπούλου
Le Huitieme Jour, Avec : Daniel Auteuil, Pascal Duquenne, Réalisateur : Jacques Dormael

Μια άλλη ματιά,
αυτή του θεατή και όχι του κριτικού,
για την ταινία «Η Ογδοη Μέρα»

Βγαίνοντας από την προβολή της ταινίας του Ζακό Βαν Ντορμέλ, «Η Όγδοη Μέρα», είχα την εντύπωση πως είχα καταλάβει κάτι που είχε διαφύγει από τους φίλους μου τους κριτικούς. Αναρωτήθηκα κιόλας μήπως από εμένα διέφευγε αυτό το κάτι που εκείνοι είχαν καταλάβει αλλά αυτή η σκέψη μάλλον με θύμωνε.

Ο κινηματογράφος θέλω να πιστεύω πως φτιάχνεται για μένα και όχι για κείνους. Κι αν, όταν ημερησίω, μπορέσω να παραδεχτώ πως φτιάχνεται για όλους μας, ακόμα και τότε κανείς δεν θα μπορέσει να με πείσει πως ο κινηματογράφος φτιάχνεται και για τον κινηματογράφο, όπως λέμε η τέχνη για την τέχνη.

Αν επικοινωνία είναι το μέσον και όχι το μήνυμα, τότε ο Ζακό Βαν Ντορμέλ έφτιαξε μια υπέροχη ταινία. Ο Ζόρζ -Πασκάλ Ντικέν- είναι ένας νέος που πάσχει από το σύνδρομο Down και ο Χάρι - Ντανιέλ Οτέιγ- ένας εργασιομανής που είναι απογοητευμένος από την προσωπική του ζωή. Όταν ο Χάρι βρίσκει τον Ζόρζ, ξαναβρίσκει το νόημα της ζωής του.

Η ταινία σκίζει. Κερδίζει τις καρδιές όλων των Χάρι, Αμερικανών και Ευρωπαίων. Όλων των Χάρι που θυμούνται αίφνης πως κάπου υπάρχει ένας Ζορζ, άρα η ζωή είναι ωραία μια και θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερη. Μεταξύ μας, αν σ αυτή τη ζωή πρέπει να διαλέξω ανάμεσα σε Χάρι και Ζορζ, διαλέγω κι εγώ Χάρι. Όλο και κάποιος Ζορζ θα βρεθεί να μου δείξει τον δρόμο όταν τον χάσω.

Μόνο παρακλώ αφού μου τον δείξει ας πάει να πέσει από ένα μπαλκόνι γιατί θέλω να μείνω μόνος με τα ωραία αυτής της ζωής. Τώρα που βρήκα το νόημα, δεν θα δουλεύω πια τόσο πολύ, θα βρίσκω το χρόνο να πετάω πυροτεχνήματα για να διασκεδάζω, θα ξαπλώνω στο χορτάρι με τα παιδάκια μου και θα κοιτάω τον ουρανό χαμογελώντας

τρυφερά στον Ζορζ: Α, ρε μπαγάσα, ήσουν πολύ ωραίος τύπος...

Φαντάζομαι πως οι «μογγόλοι» δεν πηγαίνουν συχνά στο σινεμά κι έτσι ελπίζω πως δεν θα δούν την ταινία πολλοί από τους φίλους του Πασκάλ Ντικέν, του Ζόρζ, που τυχαίνει να πάσχει στην πραγματικότητα από το σύνδρομο Down.

Εντάξει παιδιά. Μια ταινία ήταν μόνον, ο Ζακό Βαν Ντορμέλ εκτιμά ιδιαίτερα τους «μογγόλους», ο Ζορζ ζει ανάμεσά μας κι εμείς μπορούμε να συνεχίσουμε σφυρίζοντας το μουσικό θέμα της ταινίας «maman la plus belle du monde». Μην το κάνουμε θέμα...

